

ραδόντους καθιερώσεις καὶ τὰς τελετὰς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας· σὺν τοῖς ἄλλοις πᾶσι δέ, ἢ ἐκμάθησις αὐτῆς προξενεῖ μεγίστην ὠφέλειαν καὶ εἰς τὴν σύγχρονον τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καλλιτεχνίαν καὶ εἰκονογραφίαν, αἵτινες εὗρισκονται νῦν ἐν μαρasmus.

Ἐπὶ τῇ βάσει τούτων τὸ ἀρχαιολογικὸν ἔδαφος, ἐδραζόμενον ἐπὶ γεγονότων καὶ πραγμάτων οὐδεμίαν ἐπιδεχομένων διαμφισθέτησιν, καὶ διασαφηνιζόμενον, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τῆς ἐξ αὐτοψίας πραγματικῆς ἀντιλήψεως ταχέως ἀποφυχραίνει τὴν πτῆσιν τῆς φαντασίας, ἀνγκαλοῦν εἰς τὴν τάξιν τὴν ἡμετέραν περὶ τὸ σκέπτεσθαι ὀρθῶς δύναμιν καὶ ἰκανότητα, καὶ διὰ τῶν παρουσιαζομένων ψυχρῶν ἐπιτυμβίων πλακῶν κατασυντρίβει τὰς μᾶλλον εὐφυῶς συναρμολογηθείσας εἰκασίας, ὥς καὶ τὰς σεσαθρωμένας ἰδέας καὶ τυφλὰς προκαταλήψεις.

Γεώρ. Π. Βεγλερής

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΚΟΠΠΕ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ

Ὅτε ὁ οἰκονόμος τοῦ μεγάρου, — ὦ! ὅποια σεβαστὴ κοιλία ἐν τῇ εὐρυχώρῳ τῆς ἐκ κασμιρίου ἐσωκαρδίου! ὅποια μαρφή ἀξιοπρεπῆς καὶ ἐρυθρᾶ, πλακισυμένη ὑπὸ λευκῶν παραγναθίδων! τέλειος τύπος ὁμοτίμου τῆς Ἀγγλίας, σᾶς διαθεβαίω! — ὅτε ὁ ἐπιβάλλων οἰκονόμος ἠνέφξε τὰ δύο παύτοχρόνως φύλλα τῆς θύρας τῆς αἰθούσης καὶ ἀνήγγειλε δι' ὥραιας φωνῆς βαρυτόνου, ἡχηρᾶς ἅμα καὶ εὐσεβάστου: «τὸ δεῖπνον τῆς κυρίας κομήσσης παρετέθη», ἀπέθηκαν τοὺς πῖλους παρὰ τὰς γωνίας τῶν τραπεζίων, τὰ ὑποκείμενα τὰ μᾶλλον ἐπιφανῆ προσήνεγκον τὸν βραχίονα εἰς τὰς κυρίας, καὶ ὅλοι διεέθησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, σιωπηλοί, μὲ ὕφος σχεδὸν σύγνου, ὥς ἐν πομπῇ.

Ἡ τράπεζα ἀπήστραπτε. Τί ἄνθη! τί φῶτα! Ἐκαστος τῶν κεκλημένων ἀνεύρισκεν ἄνευ δυσκολίας τὴν θέσιν του, εὐθὺς ὥς ἀνεγίνωσκε τὸ ὄνομά του ἐπὶ τοῦ ἀποστίλβοντος χαρτίου, πάραυτα, ὑψηλὸς θεράπων μὲ μεταξωτὰς περικνημίδας ἐκύλιεν ὀπισθέν του, ἐλαφρῶς, ἀπαλὸν ἀνάκλιντρον φέρον κεντημένον τὸ οἰκόσημον τῆς κομήσσης. Δεκατέσσαρες συνδαιτυτύνες τόσοι καὶ μόνον: τέσσαρες νεαραὶ γυναῖκες, φέρουσαι ἐσθῆτας ἀνοικτὰς πρὸ τοῦ στήθους, καὶ δέκα ἄνδρες, ἀνήμεροντες εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ γένους ἢ τῆς ἀξίας, οἵτινες εἶχον ἔλθει ὅλοι, κατὰ

τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἐν τῇ ἐπιτήμῳ των περιβόλῃ, πρὸς τιμὴν ξένου διπλωμάτου, καθημένου πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς οἰκοδεσποίνης. Τὰ σήματα μικρῶν παρασῆμων ἐκρέμάντο ἀπὸ τὰς κομβιοδόχας· εἰς δύο ἢ τριῶν τὰ στήθη ἀπέστιλβον πλάκες ἀδαμάντων· βαρὺς σταυρὸς τῶν ταξιαρχῶν ἐκόσμει τὸ στήθος στρατηγοῦ. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς κυρίας, εἶχον αὐταὶ χάριν τοῦ καλλωπισμοῦ των κενώσει ὅλας των τὰς ἀδαμαντοθήκας.

Ὡ τὴν κομψήν, τὴν ἐξαιρετὸν ὁμήγουριν! Καὶ ὅποια ἀτμόσφαιρα ἀνέσεως ἐν τῇ ὑψηλῇ καὶ πλήρει θάλπου αἰθούσῃ, ἥς τὰ τέσσαρα φατνώματα τῶν θυρῶν ἐκόσμουσαν εἰκόνες μεγάλαι παριστῶσαι τοποθεσίας, κατὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς σύστημα τῶν πάλαι χρόνων, ὅπου ἀπεικονίζοντο παντοειδεῖς καρποὶ καὶ θηράματα. Ἡ ὑπηρεσία ἐξετελεῖτο ἀθορύβως· οἱ θεράποντες ἐφαίνοντο διολισθαίνοντες ἐπὶ τῶν παχίων ταπήτων, ὁ σκευοφύλαξ ὠνόμαζε τοὺς οἶνους εἰς τὸ οὖς τῶν συμμοτῶν μὲ τὸ ὕψος ἀνθρώπου ἐμπιστευομένου τι καὶ ὥσεί ἀποκαλύπτων αὐτοῖς μυστικὸν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρτητο ἡ ζωὴ του.

Ἀπὸ τοῦ ζωμοῦ, — πυκνοῦ ζωμοῦ δραστικοῦ, πληροῦντος τὸν στόμαχον σφρίγγους καὶ νεότητος, — αἱ μεταξὺ γειτόνων συνδιζέξεις εἶχον ἀρχίσει. Ἀναμφιδόλως, πράγματα τετριμμένα κατ' ἀρχὰς ἀντηλλάγησαν ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Ἀλλ' ὅποια συμπεριφορὰ ἐν ταῖς μεμετρημέναις των κινήσεων! Ὅποια εὐμένεια ἐν τοῖς βλέμμασι καὶ τοῖς μειδιήμασιν! Ἄλλως τε, εὐθὺς μετὰ τὸν οἶνον, τὸ πνεῦμα ἐσπινθήρισεν. Οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι γέροντες οἱ πλεῖστοι ἢ λίαν ὥριμοι τὴν ἡλικίαν, πάντες διακρινόμενοι ἐπὶ γένει ἢ ἐπὶ ἰδιοφυίᾳ, ἀρκούντως γνωρίσαντες τὴν ζωὴν, πλήρεις πείρας καὶ ἀναμνήσεων, ἦσαν λίαν ἐπιτήδαιοι πρὸς συνδιζέξιν, καὶ τὸ κάλλος τῶν παρειαρισκομένων γυναικῶν τοῖς ἐνέπνεε τὸν πόθον τοῦ νὰ διακριθῶσι, διήγειρε τὰς εὐγενῶς ἀντιπάλους διανοίας των. Ὡραῖαι προέκυψαν εὐφρολογίαι, ἀπρόοπτα, διάλογοι μεταξὺ δύο ἢ τριῶν προσώπων, ἔλαβον χώραν. Διάσημός τις περιγηγητής, ἡλικακῆς τὴν ὄψιν, προσφάτως ἐπανελθὼν ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τῶν ἐρήμων, διηγεῖτο πρὸς τοὺς δύο γείτονάς του θήραν ἐλεφάντων, ἄνευ ἐκφράσεων ὑπερβολικῶν, ἡρεμὸς ὥσεί ὠμίλει περὶ θήρας κονίκλου. Περαιτέρω, ἡ λεπτή καὶ πολιά τὴν κόμην κατὰτομή σοφοῦ διακεκριμένου ἐκλινε φαιδρῶς πρὸς τὴν κόμησαν, ἥτις τὸν ἤκουε γελῶσα, λιγυρὰ καὶ ὀλόξανθος, μὲ νεανικὸν καὶ ἐκπληκτὸν τὸ ὄμμα, μὲ περιδέραιον ἐκ λαμπρῶν σμαράγδων ἐπὶ τοῦ φημιζομένου ἐπὶ κάλλει στήθους της, μὲ τὸν βραχὺν της τράχηλον ὡς ὁ τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μεδίκων.

Προφανῶς, τὸ πολυτελὲς αὐτὸ γεῦμα ὑπέσχετο ὅτι θὰ ἦτο καὶ θελκτικὸν ἐπίσης. Ἡ πληξίς, ὁ συνηθέστατος αὐτὸς ἐπισκέπτης τῶν και-

νωνικῶν ἐορτῶν, δὲν θὰ ἤρχετο νὰ παρεκαθήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν τράπεζαν. Οἱ εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι θὰ διήρχοντο μίαν ὥραν μαγευτικὴν, θ' ἀπήλαυον τῆς τρυφῆς δι' ὅλων τῶν πόρων, δι' ὅλων τῶν αἰσθήσεων.

Λοιπὸν, εἰς αὐτὴν ἐκείνην τὴν τράπεζαν, πρὸς τὸ κάτω ἄκρον τῆς τραπέζης εἰς τὴν πλέον ταπεινὴν θέσιν, ἀνὴρ τις νεαρὸς ἔτι, ὁ ὀλιγώτερον σημαίνων, ὁ ἀφανέστερος ἐξ ὅλων τῶν ἐκεῖ παρευρισκομένων, ἄνθρωπος τῆς φαντασίας καὶ τῆς ὀνειροπολήσεως, εἰς τῶν φαντασιοκόπων ἐκείνων εἰς οὓς ἐνυπάρχει ὁ φιλόσοφος καὶ ὁ ποιητής, ἀπέμενε σιωπηλός.

Γενόμενος δεκτὸς παρὰ τῇ ὑψηλῇ τάξει χάρις εἰς τὴν φήμην του ὡς καλλιτέχνου, φύσει ἀριστοκρατικός, ἀλλ' ἄνευ ματαιοδοξίας, ἀπὸ τῶν σπλάγχνων τοῦ λαοῦ καταγόμενος καὶ μὴ λησμονῶν τοῦτο, ἀνέπνεεν ἡδονικῶς τὸ ἄνθος τοῦτο τοῦ πολιτισμοῦ τὸ ὀνομαζόμενον καλὴ συντροφία. Ἡσθάνετο, πλέον καὶ κάλλιον παντὸς ἄλλου, πόσον τὰ πάντα ἐν τῷ κύκλῳ ἐκείνῳ, — τὸ θέλγητρον τῶν γυναικῶν, τὸ πνεῦμα τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἡ ἀπαστράπτουσα ἐπίστρωσις τῆς τραπέζης, καὶ ἡ ἐπίπλωσις τῆς αἰθούσης μέχρι αὐτοῦ τοῦ εὐγεύστου λευκοῦ οἴνου, δι' οὗ εἶχε δροσίσει τὰ χεῖλη του — πόσον τὰ πάντα ἦσαν σπάνια καὶ ἐκλεκτά· καὶ ἐτέρπετο βλέπων ὅτι ὑφίστατο συνδυασμὸς πραγμάτων τόσον θελητικῶν ἅμα καὶ ἁρμονικῶν. Ἐνόμιζες ὅτι ἔπλεεν ἐν ὠκεανῷ αἰσιοδοξίας. Ἐδρῖσκε καλὸν τὸ νὰ ὑπάρχωσιν, ἐνίοτε τοῦλάχιστον καὶ ἐνιαχοῦ, εἰς τὸν ἄχαριν αὐτὸν κόσμον, ὑποκείμενα ὡς ἔγγιστα εὐτυχῇ. Ἀρκεῖ νὰ εἶνε ἐπιρρεπεῖς εἰς τὸ ἔλεος, φιλεύσπλαγχνοι, — καὶ θὰ ἦσαν ἀναμφιβόλως, αὐτοὶ οἱ ἡυχαριστημένοι, — ποῖον ἠνώχλουν, τί κακὸν προὔξενουν; Τί ὠραία καὶ παρήγορος χίμαιρα! νομίζει τις ὅτι εἰς αὐτοὺς ἡ ζωὴ ἐχαρίζετο, ὅτι ἐτήρουν πάντοτε — ἢ σχεδὸν πάντοτε — τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν καὶ εὐθυμον ἐν τῷ βλέμματι λάμψιν, τὸ ἀνθηρὸν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στόματος μειδίαμα, ὅπερ εἶχον περιστεῖλει ὅσον ἡδύναντα ἐν αὐτοῖς αἱ ἐπιβάλλουσαι καὶ ἀτιμάζουσαι ἀνάγκαι, αἱ εὐτελεῖς ἀδυναμίαι!

Ἐκεῖνος πρὸς ὃν ἀπονέμομεν τὸν τίτλον τοῦ ὀνειροπόλου εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον τῶν σκέψεων του εὗρίσκετο, ὅποτε ὁ οἰκονόμος, ὁ ἐπιβλητικὸς οἰκονόμος, ἐπεφάνη μετ' ἐπιστημότητος, κομίζων ἐπὶ μεγάλου ἀργυροῦ πινακίου τεραστίων διαστάσεων ἰχθῦν, ἓνα τῶν μοναδικῶν διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἰχθύων ἐκείνων, ὧν παραμοίους μόνον εἰς ἀρχαίας τινὰς εἰκόνας βλέπομεν παριστωμένους.

Ὁ ἰχθύς διενεμήθη. Ἀλλ' ὅτε ὁ ὀνειροπόλος ἔσχε πρὸ αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ πινακίου του, τεμάχιον τοῦ τεραστίου τούτου ἐδέσματος, ἡ ἐλαφρὰ ὁσμὴ τῆς θαλάσσης ἀνεκάλεσεν εἰς τὸ πνεῦμά του τὴν γωνίαν ἐκείνην τῶν

παραλίων τῆς Βρετανίας, τὸ ἀθλιέστατον ἐκεῖνο χωρίον τῶν ναυτικῶν, ἔνθα κατὰ τὸ παρελθὸν φθινόπωρον εἶχε πέραν τοῦ δέοντος παραμείνει, μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ἰσημερίας, καὶ ἔνθα εἶχε παραστῇ εἰς τόσον μα-
νιώδεις τρικυμίας. Ἀνεπόλησεν αἶφνης τὴν φρικώδη νύκτα, καθ' ἣν τὰ
πλοῖα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπαναχάμψωσιν εἰς τὸν ὄρμον τὴν νύκτα ἣν
εἶχε διέλθει ἐπὶ τῆς προκυμιάς, ἀναμεμιγμένος μὲ τὸν ὄμιλον τῶν κα-
τεπτοημένων γυναικῶν, ὄρθιος ἐν μέσῳ τῆς βρόχης, ἥτις ἐμάστιζε τὸ
πρόσωπόν του καὶ τοῦ ψυχροῦ καὶ μανιώδους ἀνέμου, ὅστις ἐφάνετο
θέλων νὰ τῷ ἀποσπάσῃ τὰ ἐνδύματά του. Ὅποιον διήγον βίον οἱ τα-
λαίπωροι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι! Πόσαι ὑπῆρχον κάτω ἐκεῖ χῆραι, νέαι καὶ
γραιῖαι, φέρουσαι διὰ παντός τὸ μαῦρον περιώμιον, καὶ αἵτινες ἀπῆρχον-
το ἀπὸ τῆς αὐγῆς μὲ τὰ παιδία τῶν, ἵνα κερδήσωσι τὸν ἄρτον τῶν, — ὦ!
τὸν ἄρτον τῶν καὶ μόνον! — ἐργαζόμεναι ὑπὸ τὴν ναυτιώδη ὁσμὴν τοῦ
θερμοῦ ἐλαίου εἰς τὴν παρασκευὴν τῶν σαρδελλῶν. Ἐπανεβλέπε διὰ τῆς
ἀναμνήσεως τὴν ἐκκλησίαν, τὴν ὑπερκειμένην τοῦ χωρίου, παραπλεύρως
τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς, τὴν ἐκκλησίαν, ἥς τὸ κωδωνοστάσιον ἦτο ἀσβε-
στόχριστον, ἵνα ἡ λευκότης του δεικνύῃ εἰς τὰ ἐκ τοῦ πελάγους ἐρχό-
μενα πλοῖα τὸ μέρος τῶν ὑφάων, καὶ ἐπανεβλέπεν ἐπίσης ἐν τῇ βρα-
χείᾳ χλόῃ τοῦ κοιμητηρίου, τὰς πλάκας τῶν τάφων ἐφ' ὧν τόσον συχνὴ
ἐπανελαμβάνετο ἡ ἀπαίσιος ἐπιγραφή: *Ἀπέθανεν εἰς τὴν θάλασσαν...*
Ἀπέθανεν εἰς τὴν θάλασσαν... *Ἀπέθανεν εἰς τὴν θάλασσαν...*

Ὁ παρμεγέθης ἰχθύς ἦτο λεπτότατος τὴν γεῦσιν, νοστιμώτατος, καὶ
ὁ ἐντεχνώτατος τρόπος καθ' ὃν ἦτο μαγειρευμένος ἀπεδείκνυεν ὅτι ὁ
μάγειρος τοῦ κ. κόμητος ἦτο μύστης ὄλων τῶν ἀπορρήτων τῆς τέχνης
του. Ὅλοι οἱ συμπόται ἔτρωγον μετὰ ζέσεως, μὲ κινήσεις λεπτὰς, ἀλλὰ
χωρὶς οὐδεὶς ν' ἀποφαίνεται ὑπὲρ τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἐδέσματος, διὰ λό-
γους συμπεριφορᾶς καὶ ἐξέως πρὸς τὰ τοιαῦτα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ὀνειροπόλον, αὐτὸς δὲν εἶχε πλέον ὄρεξιν. Τὴν σκέ-
ψιν του ἀπησχόλουν ἔτι οἱ κάτοικοι τῆς Βρετανίας μετὰ τῶν θαλασσι-
νῶν, οἵτινες ἴσως ἠλίευσαν τὸν μεγαλοπρεπῆ τοῦτον ἰχθύν. Ἐνεθυμεῖτο
τὴν ἐπαύριον τῆς τρικυμίας, ἡμέραν βροχερὰν καὶ συννεφώδη, καθ' ἣν
περιφερόμενος παρὰ τὴν ἀκτὴν, συνήντησεν ἔμπροσθέν του καὶ ἀνεγνώ-
ρισε τὸ πτώμα τοῦ γηραιοῦ ναύτου οἰκογενειάρχου, ἐξαφανισθέντος ἐν τῇ
θαλάσσῃ πρὸ τριῶν ἡδὴ ἡμερῶν, ἀλγεινὴν τὴν θέαν, μὲ τὴν ὑπόλευκόν
του κόμην πλήρη ἄμμου καὶ ὀστράκων.

Ζωηρὰ φρικίαις διέτρεξε τὴν καρδίαν του.

Ἀλλ' οἱ θεράποντες εἶχον ἤδη ἀφαιρέσει τὰ πινάκια καὶ ἐξαφανίσει
πᾶν ἶχνος τοῦ γιγαντιαίου ἰχθύος· καὶ ἐν ᾧ διενέμετο ἕτερον ἔδισμα, οἱ

κομποὶ καὶ ματαιόδοξοι εἶχον ἀναλάβει τὰς συνομιλίας των. Κατευνασθείσης ἤδη ὀλίγον τῆς πείνης, ἐνεψυχοῦντο, ὠμίλουν μετὰ πλείονος ἐλευθεριότητος. Ἐλαφροὶ γέλωτες διέτρεχον ἀνά τὴν τράπεζαν. ὦ! τὴν θελκτικὴν καὶ ἐπίχαριν συντροφίαν.

Τότε ὁ Ὀνειροπόλος, ὁ σιωπηλὸς συμπότης, ὑπὸ ἀπείρου κατελήφθη μελαγχολίας· διότι ὅλη ἡ ἐργασία καὶ οἱ μόχθοι οἱ ἀπαιτούμενοι πρὸς παραγωγὴν τῆς ἀνέσεως ἐκείνης καὶ τῆς τρυφῆς παρέστησαν πρὸ τῆς φαντασίας του.

Ἵνα οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι δύνανται νὰ φέρωσι τὸ λεπτόν αὐτῶν φράκον μόνον ἐν πλήρει Δεκεμβρίῳ, ἵνα αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι ἐπιδεικνύωσι τοὺς ὤμους των καὶ τοὺς βραχίονάς των, ἡ θερμάστρα ἀναδίδει ἐν τῷ θαλάμῳ τὸ θάλπος ἐαρινῆς πρωΐας. Ἀλλὰ τίς λοιπὸν ἐπρομήθευσε τὸν γαιάνθρακα; ὁ κατὰδικος τῆς σκοτίας, ὁ ὑπόγειος ἐργάτης τῶν ἀνθρακωρυχείων. — Πόσον ὠραία ἡ λευκὴ καὶ ὁροσερὰ ἐπίδερμις τῆς νεαρᾶς αὐτῆς κυρίας προβάλλει ἀπὸ τοῦ ἐκ ραδίνου ἀτλάζιου περιστηθίου της. Ἀλλὰ τίς λοιπὸν τὸ ἐξύφανε τὸ ἀτλάζιον αὐτό; Ἡ ἀνθρωπίνη ἀράχνη τῆς Λυῶνος, ἡ ἀκαταπονῆτως ἐργαζομένη εἰς τὰ σαθρὰ οἰκήματα τοῦ Κροῦ Ρούς. — Φέρει εἰς τὰ λεπτοφυῆ της ὦτα δύο θαυμαστοὺς μαργαρίτας ἡ νεαρὰ γυνή. Ὅποια αἴγλη! ὅποια διαύγεια! Καὶ εἶνε σχεδὸν σφαιρικοὶ τὸ σχῆμα! ὁ μαργαρίτης δὲ ἡ Κλεσπάτρα κατέπιεν ἀναλύσασα εἰς τὸ ὄξος καὶ ὅστις ἐστοίχιζε δεκακισχιλίους σεστερτίους, δὲν ἦτο διαυγέστερος αὐτῶν. Ἀλλὰ γνωρίζει ἡ νεαρὰ γυνή, ὅτι πέραν ἐκεῖ εἰς Κεϋλάνην, πρὸς ἀλιεῖαν αὐτῶν εἰς Ἀρίππον καὶ εἰς Κουδάτσην, οἱ Ἰνδοὶ τῆς Ἑταιρίας τῶν Ἰνδιῶν βυθίζονται εἰς δώδεκα ὀργυιῶν βάθος ἥρωικῶς μὲ λίθον εἰς τὸν πόδα ἵνα τοὺς παρασύρῃ εἰς τὸ βάθος, μὲ μάχαιραν ἐν τῇ ἀριστερᾷ πρὸς ἀπὸκρουσιν τοῦ καρχαρίου;

Ἀλλὰ πρὸς τί! εἶνε ὠραία καὶ φιλάρεσκος. Τὸ ἐστιατόριον εἶνε χλιαρὸν καὶ ἡρωματισμένον. Δύναται ἐκεῖ νὰ δειπνήσῃ φαιδρὰ, ἡμίγυμνος καὶ πλήρης στολισμάτων, χαριτολογοῦσα πρὸς τὴν γείτονά της. Τίνα σχέσιν, παρακαλῶ, δύναται νὰ ἔχῃ πρὸς τὸν ἀφανῆ ἐργάτην, ὅστις σκάπτει πεντήκοντα πόδας ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, πρὸς τὸν συνεσπειρωμένον εἰς τὴν μηχανὴν τοῦ ὑφαντήν, πρὸς τὸν ἄγριον, ὅστις βυθίζεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὴν βάφει ἐνίοτε διὰ τοῦ αἵματός του; Πρὸς τί νὰ σκέπτηται τις εἰς τοιαῦτα ἀτερπῆ καὶ εἰδεχθῇ πράγματα; Ὅποιος παρζλογισμός!

Ἐν τούτοις ὁ Ὀνειροπόλος διατελεῖ πάντοτε ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ιδέας του.

Ἀπὸ μιᾶς ἤδη στιγμῆς, χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ, θρυμματίζει ἐπὶ τοῦ

τραπεζομανδύλου ψυχίου διαχρύσου ἀρτίσκου παρατεθειμένου πρὸ τοῦ πίνακίου τοῦ. "ὦ ! εἶνε τροφή πλεονάζουσα ἐν τειεύτῃ γεύματι. Ἐν τούτοις τὸ εὐμορφον αὐτὸ πλῆκούντιον εἶνε ἄρτος, ἄρτος ἐξ ἀλεύρου κατεσκευασμένος. Θεέ μου, ναί, εἶνε ἄρτος, ἀπλούστατα ἄρτος, ὅπως ὁ τοῦ χωρικοῦ καὶ ἵνα φθάσῃ μέχρι τῆς πλουσίας ταύτης τραπέζης, πολλῶν πτωχῶν ἢ ἐπίμοχθος ἐργασία ἐδῆσεν νὰ καταβληθῇ.

Ὁ χωρικός ἠροτρίασεν, ἐσπείρεν, ἐθέρισεν. Ἐσυρε τὸ ἄροτρόν του πληττόμενος ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς βροχῆς τοῦ φθινοπώρου· ἀφυπνίζετο περίτρομος διὰ τὸν ἄγρόν του, ὅσάκις ἐβρόντα εἰς τὸν οὐρανόν, τὴν νύκτα· ἔτρεμε βλέπων διατρέχοντα τὸν οὐρανόν τὰ μεγάλα νέφη, τὰ φέροντα βροχήν· προσέκυψε στυγνὸς καὶ ἡλιοκαῆς, ἀπὸ τοῦ καταπονητικοῦ τοῦ ἔργου καὶ ἀπὸ τοῦ θερισμοῦ.

Καὶ ὅτε ὁ γηραιὸς μυλωθρὸς, ὁ ἐστρεβλωμένος ἐκ τῶν ρευματισμῶν οὗς τῷ προὔξένησαν αἱ ὑγρασίαι τοῦ ποταμοῦ, ἀπέστειλε τὸ ἄλευρον εἰς Παρισίους, οἱ ρωμαῖοι ἀχθοφόροι τῆς ἀγορᾶς με τοὺς πλατυγύρους των λευκοὺς πέλους ἀπεκόμισαν τοὺς βαρεῖς σάκκους ἐπὶ τῶν πλατέων των ὤμων, καὶ τὴν νύκτα τῆς προτεραίας ἐτι ἐν τῷ ἄρταποιεῖω ἐκοπίαζον μέχρι πρωΐας.

Ναί, τῇ ἀληθείᾳ ! Ἐπτολιχίζεν ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς κόπους ὁ μικρὸς ἀρτίσκος, ὁ κοπτόμενος ὑπὸ τῶν λευκῶν αὐτῶν χειρῶν τῶν πατρικίων.

Βάρος πιέζει πῶρρ τὸν ἀδιόρθωτον Ὀνειροπόλον. Ὅλαι τοῦ γεύματος αἱ λεπτότητες τῷ ὑπομιμνήσκουσι τὰς ἀνθρωπίνους βασάνους. Πρὸ μικροῦ, ὅτε ὁ σκευοφύλαξ ἐπλήρωσεν οἴνου τὸ λεπτῶς ἐξεργασμένον ποτήριόν του, δὲν ἐνεθυμήθη ὅτι ἐργάται τινὲς ὑελοποιεῖων καθίστανται φθισικοί, διότι φυσῶσι τὰς φιάλας ;

"ὦ ! αὐτὰ εἶνε πράγματα γελοῖα. Ἰνῶρίζει καλῶς ὅτι ὁ κόσμος οὕτω ἔχει γελνεῖ ! Οἰκονομολόγος τις θὰ ἐγέλα μαζί του. Μὴ τυχὸν ἤθελε νὰ γελνῇ κοινωνιστῆς ; Αἰωνίως θὰ ὑπάρχωσι πλούσιοι καὶ πτωχοί, ὅπως αἰωνίως θὰ ὑπάρχωσιν ἄνθρωποι εὐσταλεῖς τὸ σῶμα καὶ κυρτοί.

"Ἀλλως τε οἱ εὐτυχεῖς οὗς πρὸ αὐτοῦ ἔχει δὲν εἶνε ἀδίκως τοιοῦτοι. Δὲν εἶνε ποσῶς κοιναὶ εὐνοοῦμεναι τῆς τύχης, χυδαῖοι, ἐγωῖστικοὶ καὶ χονδρῶρειδεῖς. Ὁ μέγας ἄρχων ὁ κατέχων τὴν ἐπιφανεστέραν τῶν θέσεων ἐν τῇ τραπέζῃ φέρει ἐντίμως καὶ ἐπαξίως ἄνομα σχετιζόμενον πρὸς ὅ,τι ἑνδοξον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Γαλλία. Ὁ στρατηγὸς ἐκεῖνος με τοὺς φαιούς μύστακας εἶνε ἥρως καὶ ἐπολέμησεν ἀπτόητος, ὡς ἄλλος Μουράτ, εἰς Ρεζονβίλλην. Ὁ ζωγράφος αὐτός, ὁ ποιητῆς ἐκεῖνος, πιστῶς ἐξυπηρέτησαν τὴν τέχνην καὶ τὸ καλόν. Ὁ χημικός οὗτος, κύριος τῶν ἔργων του,

ὅστις ἤρχισε τὸ στάδιόν του ὡς βοηθὸς φαρμακείου, καὶ τοῦ ὁποίου τοὺς λόγους ἡ χορεία τῶν σοφῶν ἀκούει τὴν σήμερον ὡς χρησμόν, εἶνε μεγαλοφυής. Αἱ εὐγενεῖς αὐταὶ κυρίαι εἶνε γενναϊόφυχοι καὶ ἀγαθαί, καὶ μετ' ἐγκαρτερήσεως ἐχεμύθου βυθίζουσι πολλάκις τὰς λεπτοφυεῖς τῶν χεῖρας μέχρι τοῦ βυθοῦ τῶν συμφορῶν. Διατί λοιπὸν τὰ ἐκλεκτὰ αὐτὰ ὑποκείμενα νὰ μὴ χαίρωσιν ἀπολαύσεις ἐξαιρετικάς ;

Ἐσκέφθη ὁ Ὀνειροπόλος, ὅτι εἶχεν ἄδικον. Ἦσαν πεπαλαιωμένοι σοφισμοί, κατάλληλοι τὸ πολὺ διὰ τὰς λέσχας τῶν προαστείων, πᾶσαι αἱ ἀφυπνισθεῖσαι ἐν τῇ μνήμῃ του καὶ ἀποπλανήσασαι αὐτὸν σκέψεις ! Ἦτο δυνατόν τοῦτο ; Ἦσχύνετο ἑαυτόν.

Ἀλλὰ τὸ γεῦμα προσήγγιζεν εἰς τὸ τέρμα του, καὶ ἐν ᾧ οἱ θεράποντες ἐπλήρουν διὰ τελευταίαν φορὰν τὰ ποτήρια καμπανίτου, ἡ σιγὴ ἀποκατέστη. Οἱ συμπόται αἰσθάνονται ἀρχομένην τῆς ἐκ τῆς πέψεως κόπωσης. Ὁ Ὀνειροπόλος τοὺς παρατηρεῖ τᾶτε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον καὶ ὅλων αἱ ὄψεις ἐνέχουσιν ἔκφρασιν κόρου ἐμβάλλουσαν αὐτὸν εἰς ἀνησυχίαν καὶ ἀηδίαν. Αἰσθητὰ τι ἀσάφες, ἀνέκφραστον, — ἀλλὰ τόσῃ ἐνέχον πικρίαν ! — ἐξανίσταται ὅπωςδὴποτε ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας του κατ' αὐτῆς τῆς σπατάλης. Καὶ ὅτε τέλος ἐγείρονται τῆς τραπέζης, ψιθυρίζει ταπεινοφώνως, ἐμμένων εἰς τὴν ἰδέαν του :

«Ναί ! εἶνε ἐν τῷ δικαίῳ των... Ἀλλὰ γνωρίζουσι, γνωρίζουσι καλῶς ὅτι ἡ πολυτέλειά των ἀπαρτίζεται ἐκ τόσων ἀθλιοτήτων ; ... Τὸ σκέπτονται ἐνίοτε ;... Τὸ σκέπτονται ὅσον συχνὰ πρέπει ;.. Τὸ σκέπτονται ;»

(Ἐκ τῶν τοῦ F. Corré)

Κ. Ι. Πρασᾶς

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ ΚΑΙ ΜΙΧ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ αὐτοί, ΝΙΝΑ καὶ ΙΩΣΗΦ.

Νίνα. Θὰ πιῇτε ἕνα τσάϊ περίφημον. Πλησίασε Ἰωσήφ. (Ὁ Ἰωσήφ κρατῶν δίσκον μετὰ τριῶν κυπέλλων καὶ λοιπῶν πρὸς πόσιν τοῦ τείρου χρεωδῶν πλησιάζει). Γάλα ἢ κονιάκ ;

Χορνάρος. Λίγο γάλα.

* Σύνεχεια καὶ τέλος ἴδε προηγ. φυλλάδιον.